

Publicerad 2010-04-27 10:49 av niffe

Om kriget inuti

Kom närmre.

Kom närmre och se på mig.

Känn mina andetag och tro på dem.

Tro på mig, tro på mig.

Men snälla tro på mig!

Jag önskar inget illa.

Inte ens nu, när allt står stilla.

Jag leker för fullt i min villa.

Men varken Ville, Valle, Viktor.

Eller vem?

Ingen vill vara med.

Jag gör allt för andras skull.

Men skulle någon visa, utan att kisa.

Räcka ut sin hand.

Stärka sina band, med mig.

Kanske kan jag då.

Bli mig själv igen.

Hitta mig, hitta mig.

Men snälla hitta mig!

Hitta mitt jag.

Mitt ego som bygger med lego.

Mitt moi-même där jag inte kommer i kläm.

Jag själv där jag inte kvävs av andra.

Utan där vi kan leka.

Med varandra.

Både öppen och stängd.

På samma gång.

En trång gång.

Där inga språng.

Kan tas.

Utan knas.

Jag vill ha kalas.

Där mitt förra jag är hedersgäst i maskeraden.

Det behöver inte klä sig.

Som någon annan.

Inte ta sig för pannan och fejka.

Att det är vad det borde.

Som kakformen vi smorde.

Inför festen, till gästen.

Den genuina gesten.

För att visa att man duger.

Ett bevis.

En devis.

Men tänk om du på en spis.

Bränner dig.

Du får sår som inte läker, du är helt plötsligt ett fall.

För självkänslans Kristian Tyrann.

Du vet han som försvann.

När allt var jobbigt.

Jag undviker.

Och sviker.

Mig själv, gång på gång.

Jag önskar mig fred inuti.

Om jag kunde bli.

Som förut, men ändå omvänd.

Ut och in och fram och bak.

Skulle jag äntligen kunna träffa alla er utan skam och avsmak.

För mig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren niffe med Poeter.se id #14905 innehar upphovsrätten